

BOGDÁN LÁSZLÓ

Átiratok múzeuma

KRÚDY GYULA A MARGITSZIGETEN,
BRÓDY SÁNDOR ABLAKA ALATT

§ „de te mikor jössz el értem?”
(Weöres Sándor)

*Téli csend a Margitszigeten.
Krúdy járkal a fák alatt.
Átnéz ködön, álmon, életen,
szerettei már alszanak.
Léptei alatt lázad a hó.
„Van itt valaki? Hahó? Hahó!
Aki nem ismer még jöhet,
hozhat békét, bort, örömet.”
Szíve lassan elsötétedik.
Jó lenne félvállról venni
mindent. Jó lenne pihenni.
Kvaterkázni holnap reggelig.
De tudja ezt most nem lehet.
Környékezi az őrület.*

*A víztorony féltékeny férjként
magasodik a sötétben.
Fölötte rebbenő reményként
csillag pislákol az éjben.
A vízbe vész. Foga közt késsel,
janicsárként küzd a setéttel.
Zajló dunai versenyek
ragadják el a verseket.
Itthagyják, mint a mezőnyt Kincsem.
Nincs időm úgysem semmire,
eltesszük magunk télire.*

*Az élet álom. Hitel nincsen.
Csak egy regény. Aranyidő
tájára vissza röpitő.*

*Továbbstétál. Vadkácsa riad,
árnyékát felhő takarja.
Elvész, tékozló ország, fiad,
hullását ő is akarja.
Egy ablakon túl Bródy Sándor
tésztát szaggat, mesét varázsol.
Süt, ír, főz. Árkuspapírok
terében sorsa elforog.
Hisz olyan hosszúak az esték!...
Nem takarja világától
függöny, élc, idea, mámor.
Nem érdeklik az ordas eszmék.
Hisz olyan régen áll a bál.
Társrendezője a halál.*

*Elnézi Bródy fehér fejét.
Körötte futó történetek.
Továbbmenne. Egyetlen esélyt
adj és uralom életed!...
De nem válaszol. Nem is hallja.
Maga főzte levesét falja.
Öreg Rembradt már papíron.
Mellette fehér lilium.
Lépések nesze. Folytatódik
regénye. A rejtekúton
közeledik a hajadon.
Akiért a regény íródik.
Szenvedéseit elejti,
letagadja, elfelejti.*

*Menjen? Maradjon? Mindegy immár.
Esetleg be is mehetne.
Hiszen már órák óta itt áll,*

*Bródy vendége is lehetne!
Bort harapnának szenvedéllyel
és lassan elmúlna az éjjel.
Alvinczyt, aki mindenben
kitűnt, nyert, ő volt az Isten,
mesélhetné a bécsi derbit,
nyírségi repülőútját,
mikor még megvolt az ország,
Kárpátoktól az Adriáig.
Üldögélhetnének meghitten,
hisz annyit hallgattak már ketten.*

*Ha valaki, hát Bródy Sándor
megérti őt. Ennyi elég.
Mindegy immár: bujdosó, vándor,
fölöttünk lángol, lobog az ég.
Éjszaka. Pisztoly haldokol
és megint elvész valahol,
mint Kleofásné kakasa,
gyermekével Natália.
Maszkerádi úrhölgy jöhetne,
kápráztatván a világot
járnák el a rókatáncot.
Szebb az egész nem is lehetne.
Büszke birodalmi alkony
villogna a túlsó parton.*

*Mi ez itt? Az Ingelli csárda?
Késő Fáni marcipánon
sem nyugszik, a gazdurát várja,
túl életen, túl halálon.
Pisztoly az elszánt kalandor,
Maszkerádi combja közt landol.
Bródy kinéz: „te vagy, Gyula?
Hát nem mentél el falura?
Hangolnak a nyírségi tücskök.
múltakat bájos beszéd,*

*olvastam N. N.-t – csodaszép!
Én is emlékeimmal küzdök.
Bennünk megállott az Óra,
elrepülünk virradóra!...”*

*És lassan fel is emelkednek.
Elszakadnak az anyaföldtől.
Búcsút se intve a szigetnek,
Bródy már a mennyben dörömböl.
Ott toporognak a kapuba,
Bródy Sándor és Krúdy Gyula.
„Megnézem kik zajonganak!
– nyugtatja Péter az Urat.
Visszafordul. – Uram, ne vess meg:
két magyar író érkezett,
megvizsgálni a mennyeket,
mielőtt végleg beköltöznek.
Állni fog az égi ország.
Fordítsd feléjük az orcád!*

*És szemükből a könny kicsordul,
angyalaid, ha meglátják!”
„Tanuljanak – szól az Úr zordul –,
ne örökké a csodát várják!
Menjenek vissza! Nem végezték
el félig sem a dolgukat még!
Rengeteget kell írniuk!...”
Kacsafarkhajú kisleány,
Krúdy és Bródy, ismét repülnek,
keresztül kasul életen,
mindenségen, emlékeken.
A Margit sziget várja őket.
Érintetlen a poharuk
és gyöngyözik már a boruk!*

1998 karácsony